

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. טקן למברקים: עולמפרט. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. רפוס משה שחם בט"מ. ת.א. מל. 31139. ההפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כחו
עורך משנה:
רוב איתו

כתב ראשי:
אלי תבור
צלם המערכת:
יעקב אנוך
עורך כיתוב:
מססים נילו
צייר המערכת:
זקי

חברי המערכת:

אורי אבנרי, שלמה אלינב, שיעי נלור, ליילי נלילי, דודי הורוביץ, רותי ורד, יוסף אבוהמדי, זיוה יריב, אביבה ספן, אבנר פרי, שמעון צבר, עמוס קינו, מלכה רחביה.

העתון הנקרא ביותר במדינה

חזק!

37 אג

מרתון

20 סיגריות עיליות באריזה ככולה

הוצאת מ. מזרחי

"מועדון הספר הטוב"

יצא לאור הרומן הסנסציוני

דו"ח צ'פמן

מאת אירווינג וואלאס

סיפורו של איש המדע ד"ר צ'פמן, העורך מישאל בין הנשים על אודות הפרטים האינטימיים ביותר של חייהן המיניים. נשים המתנדבות לראיונותיו של ד"ר צ'פמן, בין מתוך סקרנות ושחצנות, ובין מתוך צורך דחוק לספר למישהו את האמת על עצמן, על חייהן, אהבותיהן ושגגותיהן.

רומן מעמיק ומרתק שמוסר ההשכל שלו הוא כי הנשואין מושתתים על יסוד בריקיימא יותר מאשר המין לבדו, כי חמילות אנושית ולב מבין חשובים יותר מן המדע.

הספר מכיל 430 עמוד — מחירו — 5 ל"י

ההפצה הראשית:

מזרחי, רחוב אלנבי 60, טלפון 64755, תל-אביב.

לוי יצחק

השבוע מלאו 11 שנה לאותו יום, בפסח 1950, בו רכשנו את העולם הזה ופירסמנו את גליונו הראשון. עוד תמהנו איך לחגוג את סיום השנה ה-11, שנה בה הוכיחה פרשת-לבון את חשיבות קיומו של שבועון זה, ובה הגיעה מלחמתנו ברודנות מנגנון-החוץ למיניהם לשיאה. והנה באה לנו עזרה בלתי-צפויה. למערכת ולבית אחד הערים פרצו חור לילות הבולשת (ראה עמודים 89), כדי ל- ערוך חיפושים אחרי מיסמכים סודיים ש- שימשו יסוד ל"סקופ" שפירסמנו בשבוע שעבר, הפעולה הששירותית של המשטרה, על סניגוריה המכוערים האופייניים, היתה תוצאה של קגוניה בין שמעון פרס ועמוס בן-גוריון, היא הייתה אישור לכך כי בתום השנה ה-11 עודנו נמצאים באמצע המאבק, ואולי אף בראשיתו.

***

"דעתי על העולם הזה היא בדיוק כדעתו של העולם הזה עלי", אמר בשבוע שעבר רב-אלוף ד"ר יגאל ידין לכתב שלנו, לפני שסילק אותו בכוח מאיזור החפירות במידבר יהודה.

ואכן, במיקרה זה אין הוא חשוד בגזומה. חבל שידין לא סיפר מה ראשיתה של דיעה הדדית זו. כי לכתב, שהוא צעיר בגיל ובתפקיד, היה יכול הדבר לשמש חומר-לימוד מאלף ביותר.

***

היה זה בינואר 1951. אז היה העתון, ב" עיקר, ביטאונם של החיילים המשוחררים שזוהו ממלחמת ת"ש, בעיותיהם של נכ" מלחמה מקופחים, של אלמנות-מלחמה מחר סרות-כל, מילאו את עמודי העתון. כל חייל משוחרר, שהאמין כי נעשה לו עול, מצא את דרכו אל שני החדרים הקטנים, בהם נדחקו אז עורכי העולם הזה, כתביו ועובדי- מינהלתו.

באחד הימים הופיעה משלחת של נכים. נסתבר כי באה בשמם של נכים אחרים, שלא יכלו לבוא בעצמם, בהיותם משותקים שיתוק מלא, מן החזה ומטה. הם התגוררו בתיכון מספר 19 בתל-השומר, כולם באולם אחד גדול. אחרי שנים של חיים-בצחצחא שוב לא יכלו לסבול את הדבר. הם תבעו כי יעבירו אותם לביתן סמוך, המחולק לחדרים קטנים, כדי שיוכלו ליהנות מפר" טיות כלשהי. הנהלת בית-החולים סירבה, והנכים התכוננו לפלישה בכוח.

מובן מאליו ששלחנו חולייה מוגברת ל- טיפול בעניין. צילמנו את האנשים, גבינו מהם עדויות ארוכות ומדויקות, הכינונו כתבה מפורטת, ביקורתית, אך לא חריפה מדי. לרוע המזל הזכרנו, בין השאר, ש" המטכ"ל יגאל ידין אומנם הביא לנכים מישחק של חצים, אך שנה היה סימן הת- עניינותו היחיד בגורלם.

שעתים לפני ההדפסה באה ידיעה ש" הדהימה אותנו. (או עוד היינו ירוקים מאוד) הכתבה כולה נאסרה לפירסום. קודם לכן, כבר הספקנו להדפיס את הסיפרה 19, בצבע אדום, במקום שהיה מיו- עד לכותרת. לא נותר לנו אלא להשאיר את העמוד כולו ריק. אם אתה קורא ותיק מאוד, יתכן שהופתעת או למראה עמוד לבן, ובו הסיפרה 19 וכמה פסקים מן

התנ"ך ("לכן המשכיל בעת ההיא ידוע!"). הפסוקים ספקו לנו משה שוהם, מחתיקי היישוב, שהוא גם חובב תנ"ך.

כבר אז היו לנו שיטות להשגת איני-פורמציה בשקט, מ" אחרי הקלעים. עוד באותו יום נודע לנו כי ההוראה לאסור את פירסום הכתבה באה מפי הרמטכ"ל, שהתפנה מעיסוקו כדי לקרוא את ה- מאמר.

***

בוזה לא נסתים העניין. רצה המיקרה ו- הוזמנתי באותו ערב להצגת-בכורה באי- למ אוהל שם. ועוד

ידין חוקר

רצה המיקרה שאשב בדיוק מאחורי מושבו של רב-אלוף ידין, שלא הכיר את פני. באמצע ההצגה, בזמן ההפסקה, ראיתי את ידין קורא אלי את עורך השבועון ה- צבאי, שהיה את, עדיין, בעל תפוצה ניכרת בצבור האזרחי. לא יכולתי לעקוב אחרי כל השיחה (ואין גינטלמן מאוין לשיחות הזולת). אך התוכן הוברר לנו למחרת ב- בוקר. הנכים הודיעו לנו כי חולייה אחרת באה לצלמם ולכתוב עליהם כתבה. כשהת- עקשו הנכים ואמרו כי לא ידברו עם איש אלא עם נציגי העולם הזה, טענה החולייה כי נשלחה עלי-ידינו. שבוע שאלהר מכן הופיע בשבועון הצבאי כתבה גדולה על מצב הנכים בביתן 19. היה זה שיר-הלל למאמצים שהושקעו למענם, ובעיקר לרב-אלוף יגאל ידין, ש- תואר כאיש הלוקח חלק פעיל במאמצים

הכתבה שלנו נשארה אסורה.

***

לסיפור השבוע היתה תוספת משעשעת. ידין ציחה להתויר את הכתב שלנו, מ- חפירות מידבר יהודה, במכונית צבאית מיוחדת לבאר-שבע. בדרך פנה החייל אל הכתב, בבזז אינסופי: "אתה איש העולם הזה, אתה? אתה לא מתבייש שתפסו אותך? אחרי שהחברים שלך הסתננו למרכז מפא"י, אתה לא יכול להגיד אפילו אל החפירות?" אותו חייל לא ידע כי כל אותה עת השתתף בעבודות החפירה, מתחת לחושמו של ידין, שליח שני של העולם הזה. שהיה מצוייד במצלמה. בין השאר צילם את יגאל ידין ברגע שהלה היה עסוק בחקירת השתי- וערב שערך לכתבו, שכלל לא טרח להכ- חיש את זהותו, אלא נרשם ונתקבל לעבודה בשמו המלא. תצלום זה צולם בחשאי ועל כן התקבל מושטש במקצת (ראה תמונה).

לוי יצחק

מכתבים

כרכת הפרחים

למשפחת העולם הה — לחג החרות — זר פרחים! ברכה ברכיכבא, ירושלים תודת המערכת לקוראה ברכה, בת השבע, על הפרחים היפים שציירה בגלוייתה.

אבנרי לכותיהפוחר!

בתגובה למכתבו של שלמה אביגד (ה- עולם הזה 1226), שהתרשם עמוקות ממאמרו של אורי אבנרי, "ה- תוס הפור" (העולם הזה 1224), אשאל אותו שאלה פנני סונת.

האם העובדה ש- אורי אבנרי, "המשי- מין והמליו", טרם הובל באויקים לבית הסוהר, ואם לא נד- רש לתת את הדיו- על השמעותי, אינה מצדיקה לשלמה אבי- גד על מנת שיבקש את המסקנה המת- בקשת מאליה? והרי ידוע כי השמעות ו- הוצאת-דיבה הם פעמים כבדים במדינה דמו- קרטית, ולא כל שכן שעה שהרברים נוגעים לראש-משלתה של הארץ.

אצבעותיו של אורי אבנרי אינן מכילות חומר מאמרים כה נכונים. המאמרים אינם מצויצים משם. מיכאל פרס, נתניה

זה עתה סיימתי את קריאת ספרם של הורביץ וחפיו על הפרשה. ספר זה מטיל צל כבד על ריזר בוגוריון, ריזר ופרס, והאשמות פליטות על הקצין הבכיר. בכל זאת מעורר הספר תמיהה גדולה. הספר, שנכתב במידה רבה מפיו של לבון או בהשראתו, מציג את לבון כצדיק גמור בדורו, אדם ללא רבב. ולבון, גם אם הוא צודק בעניין הפרשה, אינו אדם ללא רבב. כי קובעים המחברים בוודאות שלא בן נוריון, לא ריזר ולא פרס, אחראים — הן במישרין והן בעקיפין — למתן ההוראה בעניין העסקה-ביש. לעומת זאת קובע אורי אבנרי, באחד מ- מאמריו האחרונים, כי בוגוריון הוא שנתן את ההוראה לביצוע העסקה-ביש, וכן ריזר ופרס זייפו ושקרו לאחר מכן. על מנת להע- ליל על לבון שכאילו הוא אחראי למתן ההוראה. אם אבנרי הוא שקרן ומעליף, מדוע הוא מסתובב חופשי בינינו? מדוע לא יתבעוהו לדיו על הוצאת-דיבה ולא יתנו לו התבר- דות ממושכת בבית-הסוהר? ואם אבנרי צדק — מדוע לא הביא ידיעותיו והוכחותיו ללבון ולמחבריהם? שלמה אביגד, ראשון-לציון מחברי הספר לא פנו אל העורך, לא לפני פירסום המאמר הנדון ולא אחריו, כדי לקבל מפיו אינפורמציה מוסמכת.

מה יתן לזקן?

לאור המצב, אני מנית כי סיסמית-הבחי- רות תהיה הפעם: תנו לנו בקשיש — לישושי!